

Питър В. Брет - „Пустинно копие“

Над земята бе надвиснал най-мрачният час на нощта преди новолунието, когато дори онзи крехък сърп светлина липсваше на небосклона. В тъмен кът под дебелия клон на няколко дървета злокобна материя се процеждаше направо от Ядрото.

Черната мъгла бавно оформи два огромни демона с кафява кожа, буцеста и чвореста като кората на дърво. Раменете им бяха по три метра, извитите им нокти риеха в замръзналите борове и храсталаци на горския шубрак, а муцуните им душеха въздуха. В гърлата им се надигаше ниско ръмжение, докато черните им очи изследваха околността.

Удовлетворени, те се раздалечиха един от друг и приклекнаха, готови да скочат във всеки момент. Късчето непрогледен мрак зад тях се сгъсти и гнусота почерни горската шума, когато два безплътни силуета се материализираха.

Тези бяха изящни, едва метър и петдесет високи, с мека тебеширена плът, съвсем различна от чворестата броня на по-едрите им събратя. По краищата на нежните им пръсти личаха крехки нокти – тънки и прави като на жена с маникюр. Острите им зъби бяха къси, само по един ред, а устите им бяха без зурли.

Главите им бяха издути, с огромни очи без клепачи и с високи конусообразни черепи. Кожата по черепите им стоеше грапава и на буци и пулсираше около закърнелите им рогови издънки.

Двамата новодошли останаха втренчени един в друг с туптящи чела, а въздухът помежду им затрептя.

Един от по-големите демони долови движение в гъстака, посегна със зловеща бързина и измъкна плъх от прикритието му. Ядронът приближи гризача до себе си и го огледа с интерес. Същевременно муцуната му доби плъхоподобен вид, с трепкащ нос и мустаци, а от устата му поникнаха чифт дълги резци. Езикът на ядрона се хлъзна навън, за да изпробва остротата им.

Един от по-слабите демони се обърна към чворестия си събрат с пулсиращо чело. С рязко движение на нокътя мимическият демон изкорми плъха и го захвърли настрана. По заповед на ядронските князе двата мимика се преобрази в грамадни въздушни демони.

Мисловните демони се разсъскаха, щом напуснаха мрачния си кът и попаднаха под звездната светлина. Дъхът им се замъгли от студа, но те въобще не изглеждаха смутени, докато оставяха ноктестите си следи в снега. Мимиците се наведоха до земята, а ядронските князе се качиха по крилетата им, настаниха се отгоре им и всички се гмурнаха в небето.

По пътя на север подминаха множество търтеи. Малки и големи, те се свиха, докато преминат ядронските князе, но последваха зова, който остана да трепти след знатните демони.

Мимиците се приземиха на издигнато възвишение, мисловните демони се изхлузиха от тях и се съсредоточиха в гледката под краката си. По равнината се бе разпростряла многобройна войска и бели палатки обсипваха земята, по която снегът бе стъпкан на кал и здраво замръзнал. Грамадни гърбави товарни животни стояха спънати с букаи и наметнати с одеяла заради студа наред мощни кръгове. Защитите около лагера бяха силни и часови, загърнали лицата си с черно сукно, патрулираха по периметъра му. Дори от това разстояние мисловните демони усещаха силата на защитените им оръжия. Отвъд защитите на лагера десетки търтеи пъпеха по равнината и изчакваха изгарящия допир на зорницата.

Огнените търтеи първи стигнаха възвишението, където ги чакаха двамата князе. От почтително разстояние те затанцуваха в тяхна чест и запищяха, изразявайки преданост.

Последва глухо туптене и търтеите утихнаха. Нощта застина в мъртвешка тишина, макар наоколо да се събираше необятно множество от демони, привлечено от зова на ядронските князе. Дървесни и огнени търтеи стояха рамо до рамо, забравили расови кавги, а въздушни търтеи кръжаха високо в небето.

Без да обръщат внимание на тълпата пред себе си, мисловните демони впериха погледи надолу към равнината, а черепите им запулсираха. Секунда по-късно единият се обърна за миг към своя мимик и му даде заповед. В този момент плътта на съществото се стопи и набъбна, докато то не се преобрази в масивен каменен демон. Насъбралите се търтеи го последваха безшумно надолу по хълма.

От възвишението двамата князе и вторият мимик зачакаха. И наблюдаваха.

Когато приближиха лагера, все още скрити в мрака, мимикът забави крачка и махна на огнените търтеи да потеглят напред.

Огнените търтеи бяха най-малките и най-слабите сред ядроните, а очите и устите ми светеха от пламъците в тях. Часовоите ги забелязаха веднага, но търтеите бяха бързи и още преди караулите да успеят да дадат сигнал за тревога, малките демони вече плюеха огън по защитите.

Огнената плонка запрашя по магическата преграда, но по нареждане на мисловните демони търтеите се съсредоточиха върху снега извън защитите и дъхът им веднага го превърна в гореща пара. Караулите бяха в безопасност зад защитите, но край тях се надигна гъста, гореща мъгла, която започна да им пари на очите и да ги трови, въпреки че лицата им бяха забулени.

Един от часовоите изтича през лагера и силно заби камбаната. Щом го чуха, останалите воители прекрачиха безстрашно защитите и се втурнаха с копия право срещу огнените демони. Магията пламтеше, докато оръжията промушваха острице, припокриващи се люспи на изчадията.

Още търтеи нападаха воините от двете страни, но караулите действаха в синхрон, предпазвайки се взаимно в боя с магическите си щитове. От лагера се чува виковете на други воители, които бързаха да се включат в битката.

Обгърнатата в мрак и мъгла, войската на мимиките напредваше към бойците. В един момент караулите завикаха победоносно, а в следващия – от ужас при вида на демоните, които заприиждаха от тъмната.

Мимикът уби с лекота първия изпречил му се. Помете го с тежката си опашка и още във въздуха го улови за размахания му крак. Вдигна злощастния воин за крайника и изплющя с гръбнака му като камшик. Следващите клетници, които се изправиха пред мимика, бяха повалени с тялото на загиналия им другар.

Останалите търтеи последваха примера му с колеблив успех. Лесно надвиха малкото караули, но повечето търтеи не се възползваха веднага от изгодното положение и загубиха скъпоценно време, разкъсвайки мъртвите тела, вместо да се готвят за следващата вълна от воители.

Още и още забулени мъже се стекоха от лагера, строиха се и тръгнаха да убиват с плавна, жестока умелост. Защитите по оръжията и щитовете им непрекъснато присветваха в мрака.

Горе на възвишението мисловните демони наблюдаваха безучастно битката, без да показват загриженост за погиналите търтеи. Черепът на единия изтуптя, изпращайки заповед на мимика му на полето.

Мимикът мигновено запрати труп по един от защитените стълбове около лагера, строши го и в мрежата зейна пролука. Ново глухо туптене се разнесе от върха на възвишението и останалите ядрони изоставиха боя с воините и се изсипаха през пролуката във вражеския лагер.

Стъписани, воините се обърнаха и видяха как стрелкащи се насам-натам огнени търтеи обикаляха пламналите палатки, и чуха писъците на жените и децата си, след като поголемите ядрони си бяха пробили пътя през овъглените вътрешни защиты.

Воините се развикаха и се втурнаха към своите близки в избухналото безредие. За броени мигове стройните, непобедими отряди се бяха раздробили на хиляди отделни същества – просто някаква си плячка.

По всичко личеше, че лагерът ще бъде опустошен и изгорен до основи, но тогава от главната шатра изникна силует. Беше облечен в черно като воините, ала връхната му роба, чалмата и булото му бяха искрящо бели. На челото му лъщеше златна диадема, а в ръцете си държеше масивно копие от сияен метал. Ядронските князе се разсъскаха при вида му.

Пристигането му предизвика радостни възгласи. Мисловните демони се надсмяха над първобитните грухтежи и скимтежи, които минаваха за общуване сред хората, но разбраха за какво става дума. Воините бяха просто търтеи. Този беше техният ум.

Под влиянието на новодошлия воините си припомниха своите касти и се върнаха към предишната си съгласуваност. Един отряд се отцепи, за да затвори пролуката. Други два подеха борба с пламъците. Четвърти извеждаше беззащитните на сигурно място.

Останалите се почувстваха облекчени, втурнаха се през лагера и не дадоха никакъв шанс на търтеите. За минути лагерът и полето наоколо се осеяха с ядронски трупове. Мимикът, все още преобразен като каменен демон, скоро се оказа единственият жив ядрон. Беше прекалено бърз, за да го стигне копие, но не можеше да премине през стената от щитове, без да разкрие истинската си същност.

Още едно глухо туптене от възвишението и мимикът се разпадна на сянка, просмуквайки се през миниатюрна пролука в защитите на лагера. Врагът все още го търсеше, когато мимикът се върна на мястото си до своя господар.

Двата тънки ядрона поостанаха на върха на възвишението, а между тях течаха безшумни трептения. Тогава ядронските князе едновременно се възряха на север, където трябваше да бъде другият човешки ум.

Единият мисловен демон се обърна към своя мимик, който коленичи назад, този път преобразен като грамаден въздушен демон, и се покатери на протегнатото му крило. Щом изчезна в нощта, другият мисловен демон се обърна назад да огледа тлеещия вражески лагер.

Стената на крепостта Райзън беше истинска подигравка.

Със своите три метра на височина и един на дебелина цялото укрепление на града беше по-слабо и от това на най-скромния от десетината палати на някой *дамаджи*. Съгледвачите дори не се нуждаеха от обкованите си с желязо стълби – повечето просто скачаха, хващаха се за ръба на стената мъниче, издърпваха се нагоре и прескачаха.

– Такъв слаб и небрежен народ заслужава да бъде завладян – каза Хасик. Джардир изсумтя, но не каза нищо.

Авангардът от елитните воители на Джардир се бе приближил под сенките на мрака и сега хиляди чифтове сандали хрущяха по незасетите снежни полета, ограждащи града. Докато зеленоземците се криеха зад защитите си, красиянците бяха дръзнали да се изправят срещу гъмжилото от демони в нощта, за да напреднат. Дори ядроните избягваха сблъсъците с толкова много свещени воители.

Забулените воители се събраха пред града, но не нападаха веднага. Посред нощ хора не нападаха други хора. На сутринта, когато небето се озари, воините свалиха булата си, за да се срещнат с враговете лице в лице.

Чуха се кратките изпъшквания на стражите в постройката до портата, усмирени от съгледвачите, а после скърцането на самата градска порта, която се отвори широко, за да приеме войската на Джардир. С рев в града се изсипаха шест хиляди *дал'шаруми*.

Още преди райзънци да осъзнаят какво се случва, Красианците вече атакуваха – събаряха врати, вадеха мъжете от леглата им и ги хвърляха голи в снега.

С едва ли не безкрайната си орна земя крепостта Райзън беше по-многолюдна от Красия, но райзънските мъже не бяха воители по душа и падаха пред обучените редици на Джардир като трева пред косата. Тези, които се съпротивляваха, плащаха със скъсани мускули и счупени кости. Тези, които се биеха, загиваха.

Джардир наблюдаваше всичко това с тъга. Никой от осакатените или убитите нямаше да се покрие със слава в Шарак Ка, Великата война, но всичко това бе необходимо зло. Северният народ не би могъл да се превърне в оръжие срещу демонската раса, ако Джардир не ги сломеше както ковашкият чук преломява върха на копието.

Жените пищаха, докато хората на Джардир ги сломяваха по друг начин. Още едно необходимо зло. Шарак Ка приближаваше и следващото поколение воители трябваше да дойде от семето на мъже, не на страхливци.

След малко синът на Джардир, Джаян, падна на коляно в снега пред баща си, а върхът на копието му беше окървавен.

– Градът е наш, татко – каза Джаян.

Джардир кимна.

– Щом сме завладели града, и околността е наша.

Джаян се бе доказал като умел командир при първата си мисия. Ако битката беше срещу демони, Джардир сам щеше да поведе настъплението, но не би опетнил Копието на Каджи с човешка кръв. Джаян беше още млад да носи бялото було на пълководец, но беше първородният син на Джардир, а самият той – Наследник на Избавителя. Беше силен, устойчив на болка и не само воители, но и духовниците пристъпваха към него с почит.

– Много избягаха – допълни Асъм, който се появи зад брат си. – Те ще предупредят селата, които също ще побягнат и ще се изплъзнат от пречистващия евджахски закон.

Джардир го погледна. Асъм беше година по-малък от брат си, по-нисък и по-слаб. Беше облечен в белите роби на *дамата*, без броня и оръжие, но това не можеше да заблуди Джардир. Вторият му син безспорно бе по-амбициозен и по-опасен от първия, а двамата дори още повече от всеки друг от десетките им братя.

– Сега се изплъзват – каза Джардир, – но ще оставят запасите си и ще побягнат през мекия лед, който покрива зелените земи през зимата. Слабите ще измрат и ще ни спестят усилията сами да ги убиваме, а като му дойде времето, силните ще паднат под властта ми. Добре се справихте, синове мои. Джаян, възложи на хората си да намерят сгради, в които да вкараме пленниците, преди да измрат от студ. Отделете момчетата за *Хану Паиш*. Ако успеем да им избием северната слабост, може би някои от тях ще надминат бащите си. Силните мъже ще използваме за баласт в битката, слабите ще са роби. Всяка жена в детеродна възраст да бъде оплождана.

Джаян удари с юмрук по гърдите си и кимна.

– Асъм, дай знак на останалите *дамати* да започват – каза Джардир и Асъм се поклони.

Джардир спря погледа си върху своя облечен в бяло син, който тръгна да изпълни заръката. Духовниците щяха да разпръснат словото на Еверам до всички *чини*, а на тези, отказали да го приемат в сърцата си, щеше да им бъде навряно в гърлата.

Това беше необходимо зло.